

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ⁽¹⁾ w zakresie w jakim w przeciwieństwie do tego co stwierdziła Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji, znak towarowy o którego rejestrację wniesiono byłby pozbawiony ściśle pochwalnej konotacji oraz nie stanowiłby opisu cechy charakterystycznej czy jakości towaru lub usługi, jakie ma on oznaczać.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2007 r. — Irlandia przeciwko Komisji

(Sprawa T-129/07)

(2007/C 140/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagan, E. Alkin, pełnomocnicy, oraz P. McGarry, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 traktatu, w całości bądź w części, decyzji Komisji C(2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie zwolnienia od podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy, w zakresie w jakim dotyczy ona zwolnienia od podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Shannon wprowadzonego przez Irlandię;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r., na mocy której Komisja uznała, że zwolnienia od podatku akcyzowego przyznane przez Francję, Irlandię i Włochy w odniesieniu do olejów ciężkich wykorzystywanych do produkcji tlenku glinu od dnia 1 stycznia 2004 r. stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE oraz, że określona część tej pomocy jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze zdaniem skarżącej Komisja błędnie uznała, że Irlandia nie wykazała, iż zwolnienia podatkowe zgodne są z charakterem i logiką krajowego systemu podatkowego.

Po drugie skarżąca twierdzi, że na poparcie swego wniosku, że przepisy irlandzkie mogą wpływać na wewnątrzspółnotową wymianę handlową i zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji Komisja nie dokonała odpowiedniej analizy konkurencyjności.

Po trzecie, skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa wobec faktu, że Rada zezwoliła już na określone odstępstwa do końca 2006 r.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo dochodząc do wniosku, iż omawiana pomoc państwa stanowi w istocie nową, a nie już istniejącą, pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Aughinish Alumina przeciwko Komisji

(Sprawa T-130/07)

(2007/C 140/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aughinish Alumina Ltd. (Askeaton, Irlandia) (przedstawiciele: J. Handoll, C. Waterson, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

W świetle swoich twierdzeń AAL wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z lutego 2007 r. dotyczącej zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych stosowanych jako olej napędowy do produkcji aluminium w Gardanne, w regionie Shannon oraz w Sardynii w zakresie, w jakim odnosi się to do AAL;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, poniesionymi przez AAL w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc tą skargę skarżący domaga się częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2007)286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. dotyczącej zwolnienia z obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego od olejów mineralnych stosowanych jako olej napędowy do produkcji aluminium w Gardanne w regionie Shannon oraz w Sardynii wprowadzanych w życie odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy w zakresie w jakim odnosi się to do Aughinish Alumina Ltd. (zwanej dalej „AAL”).

AAL wnosi na poparcie wniesionych przez nią zarzutów o to, iż istnieje osiem podstaw dla stwierdzenia nieważności:

W pierwszej kolejności Komisja niewłaściwie oceniła w opinii skarżącego to, iż zwolnienie podpada pod charakter i systematykę irlandzkiego systemu podatkowego, a zatem nie może być uznane za pomoc.

W drugiej kolejności skarżący utrzymuje, iż Komisja nie dokonała prawidłowej analizy właściwych rynków oraz ich struktury konkurencyjnej. W okolicznościach, w których Komisja sama już wcześniej uznała brak zniekształcenia konkurencji oraz w świetle okoliczności, zgodnie z którą Rada zezwoliła na wydawanie takich zwolnień do dnia 31 grudnia 2006 r., skarżący utrzymuje, iż do Komisji należało zatem wykazanie tego, iż przeprowadziła ona gruntowną analizę gospodarczą, unaoczniającą w sposób wyraźny istniejące lub potencjalne zagrożenie zniekształcenia konkurencji. Skarżąca przedkłada zatem brak ustalenia przez Komisję tego, iż zwolnienie stanowiło pomoc.

W trzeciej kolejności skarżąca przedstawia argument, zgodnie z którym w przypadku uznania zwolnienia jako stanowiącego pomoc uznać należy, że Komisja nie omawiana pomoc nie została uznana za pomoc istniejącą oraz objętą zakresem art. 88 ust. 1 WE. Pomoc stanowiła przedmiot wiążącego zobowiązania, które zostało zaciągnięte jeszcze przed przystąpieniem Irlandii do Wspólnot Europejskich, Europejskich, a które zgłoszono w styczniu 1983 r. Ze względu na brak podjęcia dalszych działań przez Komisję do dnia 17 lipca 2000 r. określony okres dziesięciu lat został przekroczony, co przeszkodziło więc w odzyskaniu tej pomocy. W ten oto sposób skarżąca utrzymuje, iż pomoc nie może zostać uznana jako program pomocy.

W czwartej kolejności skarżąca podnosi, iż Komisja powinna była mieć na względzie wszystkie *acquis* z zakresu harmonizacji podatku akcyzowego, celem określenia, czy i w jaki sposób należy wykonywać uprawnienia zgodnie przepisami traktatu WE dotyczącymi pomocy państwa. Zaskarżona decyzja stanowi poważne naruszenie zasady pewności prawa, ponieważ podważa ona najwyraźniej zezwolenia udzielone przez Radę zgodnie z art. 93 WE, na podstawie wniosku Komisji. Ponadto, Komisja najwyraźniej nie oceniła tego, że podjęte przez Radę na podstawie art. 93 WE środki stanowiły *lex specialis*, które powinno być mieć pierwszeństwo nad jakimkolwiek niespójnym zastosowaniem przepisów dotyczących pomocy państwa. Ponadto, zgodnie z twierdzeniami skarżącego, Komisja nie zastosowała procedur, które mogła zastosować zgodnie z art. 8 dyrektywy 92/81/EWG celem rozwiązania kwestii odnoszących się do pomocy państwa lub innych zagadnień, tudzież dążyła w rzeczywistości do stwierdzenia nieważności odpowiednich decyzji Rady w ten oto kwestionując *praktyczną skuteczność* środków podjętych przez Radę.

W piątej kolejności skarżący utrzymuje, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie uwzględniła podstawowych wymogów art. 3 i 157 WE mających na celu wzmocnienie konkurencyjności przemysłu wspólnotowego oraz zapewnienia dalszego występowania warunków niezbędnych do zapewnienia jego konkurencyjności.

Po szóste uznając, iż na pomoc składało się 20 % zwolnienia, Komisja najwyraźniej nie oceniła kilku zobowiązań podjętych przez skarżącą z zakresu ochrony środowiska oraz nie uwzględniła środków, które miałyby skutek zachęcający tożsamy z wymogiem uiszczenia znaczącego udziału podatku krajowego.

Po siódme, skarżący utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

Po ósme, nadmierny czas trwania postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE narusza zasady dobrej administracji i pewności prawnej oraz zdaniem skarżącej jest nawet bardziej poważny, skoro Komisja jeszcze przed wszczęciem postępowania nie podjęła żadnych środków w odniesieniu do zgłoszenia z roku 1983.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Fuji Electric Holdings oraz Fuji Electric Systems przeciwko Komisji

(Sprawa T-132/07)

(2007/C 140/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fuji Electric Holdings Co., Ltd (Kawasaki, Japonia) oraz Fuji Electric Systems Co., Ltd. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: P. Chapatte, P. Walter, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. g) decyzji w zakresie w jakim uznaje on istnienie naruszenia zarzucanego FEH w tym przepisie po wrześniu 2000 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. h) decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. d) decyzji w zakresie w jakim nakłada na FES grzywnę za której zapłatę jest ona odpowiedzialna solidarnie;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. f) decyzji w zakresie w jakim nakłada na Fuji grzywnę za której zapłatę jest ona odpowiedzialna solidarnie;
- obniżenie grzywny nałożonej na Fuji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym kosztami poniesionymi przez Fuji.